Dosar nr. 3-2189/2023
2-23116807-12-3-11082023-1

HOTĂRÎRE
În numele Legii

23 martie 2026 mun. Chişinău

Judecătoria Chișinău sediul Centru
Instanța compusă din:
Preşedintele şedinţei,
Judecătorul Cazacu Grigorii
grefier Burghelea Diana

judecînd în ședință publică cauza civilă în procedura contenciosului administrativ intentată de către SRL ”ENVER GROUP” împotriva Consiliului Concurenței al Republicii Moldova, terț SA ”Orange Moldova”, privind anularea deciziei *****din 28.07.2023 de Plenul Consiliului Concurenţei privind respingerea plângerii înaintate de SRL ”ENVER GROUP”, anularea răspunsului ***** din 20.06.2023, obligarea inițieirii în baza plângerii înaintate de SRL ”ENVER GROUP” a investigației cu atragerea la răspundere conform legislaţiei în vigoare a persoanelor/entităţilor vinovate în practicarea concurenţei neloiale, precum și încasarea cheltuielilor de judecată,

a c o n s t a t a t :

Argumentele participanților la proces.

SRL ”ENVER GROUP” s-a adresat cu cerere de chemare în judecată în procedura contenciosului administrativ împotriva Consiliului Concurenței al Republicii Moldova, terț SA ”Orange Moldova”, privind anularea deciziei *****din 28.07.2023 de Plenul Consiliului Concurenţei privind respingerea plângerii înaintate de SRL ”ENVER GROUP”, anularea răspunsului ***** din 20.06.2023, obligarea inițieirii în baza plângerii înaintate de SRL ”ENVER GROUP” a investigației cu atragerea la răspundere conform legislaţiei în vigoare a persoanelor/entităţilor vinovate în practicarea concurenţei neloiale, precum și încasarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea cererii a invocat în fapt că în fapt, la 28.07.2023 Plenul Consiliului Concurenţei a adoptat Decizia *****privind respingerea plângerii SRL ”ENVER GROUP” înregistrată cu număr de intrare 2068 din 22.05.2023 în legătura cu lipsa temeiurilor rezonabile pentru a suspecta încălcarea art. 11 alin. (1) şi (2) lit. e) şi art. 16 din Legea concurentei nr. 183 din 11.07.2012.

Consideră, că decizia supra este neîntemeiată şi ilegală, care urmează a fi anulată din următoarele considerente de fapt şi de drept.

Astfel, la data de 22.05.2023, reclamantul a înaintat în adresa Consiliului Concurenţei plângerea susţinută prin probe concludente şi pertinente din care rezultă fără

echivoc că ”Orange Moldova,, S.A. avînd poziţia dominantă pe piaţa de telefonie mobilă (52,5%), cu scopul păstrării cotei sale pe piaţa serviciilor de telefonie mobilă şi cu scopul majorării cotei sale pe piaţă a serviciilor de acces la Internet la puncte fixe, prin metode de subvenţionarea încrucişată şi grupare a serviciilor a iniţiat campania agresivă de preluare a clienţilor entităţii petiţionare.

Relevă că acţiunile supra sunt exprimate prin acordarea abonaţilor potenţiali în caz de migrare fie un bonus în mărime de 2000 lei la orice televizor sau smartphone, fie certificat pentru cumpărăturile din magazinele reţelei Orange, fie reducere la serviciile de telefonia mobilă, fie oferirea unui telefon mobil gratis, fie acordarea unui preţ promoţional în cazul conectării la pachet de servicii (internet + TV + telefonia mobilă).

Indică că la 20.06.2023 Consiliul Concurenţei a oferit reclamantului un răspuns prealabil, care a fost contestat prin scrisoarea din 17.07.2023.

Declară că adoptînd Decizia contestată, Consiliul Concurenţei nu a analizat argumentele expuse de reclamant, ci contrar competenţei a apărat în mod ilegal interesele Orange Moldova S.A.

Susține că în conformitate cu prevederile art.4 din Regulamentul privind stabilirea poziţiei dominante pe piaţă şi evaluarea abuzului de poziţie dominant aprobat prin Hotărîrea Plenului Consiliului Concurenţei nr. 16 din 30.08.2013 (în continuare Regulament) subvenţionarea încrucişată este definită ca utilizarea venitului provenit de pe o piaţă pentru a finanţa pierderile de pe altă piaţă.

De asemenea, potrivit art.61 din Regulamentul supra o întreprindere care ocupă o poziţie dominantă pe piaţa unui produs (sau a mai multor produse) inclus într-o operaţiune de legare sau grupare (denumită piaţă care leagă) poate aduce prejudicii consumatorilor prin operaţiunile de legare sau grupare care blochează piaţa altor produse care participă la legare sau la grupare (denumită piaţă legată) şi, indirect, piaţa care leagă. Legarea sau gruparea constituie încălcare prevăzută de art. 11 alin. (2) lit. d) atunci cînd sînt întrunite cumulativ următoarele condiţii: întreprinderea ocupă o poziţie dominantă pe piaţa care leagă, dar nu neapărat pe piaţa legată. în cazurile de grupare, întreprinderea trebuie să ocupe o poziţie dominantă pe una din pieţele grupate. În cazul special al legării pe pieţele de servicii post-vînzare, condiţia este ca întreprinderea să ocupe o poziţie dominantă pe piaţa care leagă şi/sau pe piaţa legată de servicii post-vînzare; produsele care leagă şi produsele legate sînt distincte; şi există probabilitate ca practicile de legare pot să ducă la o blocare cu caracter anticoncurenţial.

Astfel, se constată fără echivoc existenţa în acţiunile factorilor de decizie ai ”Orange Moldova” S.A. a practicelor de abuz cu poziţia dominantă. Ori, aşa cum rezultă din calculul optimist prezentat de petiţionar timpul de răscumpărare a investiţiilor, acoperite exclusiv din veniturile provenite din acordarea serviciilor de telefonia mobilă este minimum de 11 ani.

Reclamantul avînd genul principal de activitate - prestarea serviciilor de comunicaţii electronice, poate declara ca specialist în domeniul, că cheltuielile de conectare şi deservire al unui abonat pentru o perioadă contractuală de 24 luni.

Reieşind din calculul de mai sus şi, luând în consideraţie cheltuielile operaţionale de cca 130 MDL/lună, iar veniturile de cca 170 MDL, avem o diferenţă/profit de 40 MDL lunar.

Invocă că în această ordine de idei, timpul de răscumpărare a investiţiilor este = 24 luni + (9320-3600)/40 = 131 luni ce este egal cu cca 11 ani. Aici trebuie să atragem atenţia că, în calcul a fost luată o reducere de 50 MDL la un abonament de telefonie mobilă, dar dacă se acordă reducere de 50 MDL la al doilea membru de familie la abonament de telefonie mobilă (ceea ce oferă compania Orange în prezent) serviciile Internet nu se răscumpără vre-o dată.

Susține că operatorii alternativi nu-şi pot permite să suporte astfel de cheltuieli şi proiecte de investiţie lipsite de sens, menite să înlăture concurenţa din partea operatorilor mici.

Menționează că în conformitate cu art.3 alin.(3), art.4, art.10 alin.(2), art. 11 alin. (1) şi (2) lit. c), e) şi 16 din Legea concurenţei preţurile la produse se determină în procesul liberei concurenţe, pe baza cererii şi ofertei, dacă legea specială nu prevede altfel.

Concurenţa neloială se defineşte ca orice acţiune, realizată de întreprinderi în procesul concurenţei, care este contrară uzanţelor oneste în activitatea economică.

Două sau mai multe întreprinderi pot ocupa împreună o poziţie dominantă (poziţie colectivă) atunci cînd, chiar în lipsa oricărei legături structurale sau de altă natură între ele, acestea operează pe o piaţă a cărei structură este considerată propice producerii unor efecte coordonate.

Menționează că în conformitate cu prevederile Legii comunicaţiilor electronice nr. 241-XVI din 15.11.2007, în cazul în care, în urma unei analize de piaţă realizate în condiţiile legii, un furnizor este desemnat ca având putere semnificativă pe o piaţă relevantă, ANRCETI impune acestuia, în modul stabilit, una sau mai multe dintre următoarele obligaţii:

a) asigurarea transparenţei ce ţine de interconectarea reţelelor sau de accesul la aceste reţele sau la infrastructura asociată;

b) publicarea ofertei de referinţă;

c) neadmiterea discriminării în legătură cu interconectarea sau accesul;

d) evidenţa contabilă separată;

e) furnizarea înregistrărilor contabile;

f) asigurarea accesului la unele elemente specifice ale reţelei şi la infrastructura asociată şi utilizarea acestora;

s) recuperarea investiţiilor, controlul tarifelor si fundamentarea lor în funcţie de costuri;

h) prezentarea tuturor informaţiilor care au stat la baza stabilirii tarifelor şi ajustarea acestor tarife.

Indică că compania ”Orange Moldova” S.A este oficial recunoscută de către ANRCETI ca furnizorilor cu putere semnificativă pe pieţele relevante (pagina web https://anrceti.md/node/98).

Astfel, în rezultatul implementării practicilor comerciale ilegale şi abuzive de către ”Orange Moldova” S.A sunt grav afectate drepturile reclamantului, ori acesta este supus unor acţiuni agresive de preluare a clienţilor.

Afirmă că formalismul expus în Decizia contestată, ce vizează neatingerea de către Orange Moldova S.A. a cotei de 40% din piaţa serviciilor de acces la Internet la puncte fixe nu rezistă criticii. Ori, potrivit art. 10 din Regulament cota de piaţă a unei întreprinderi este un factor important în stabilirea poziţiei dominante, dar, luat separat, nu este neapărat hotărîtor. Este necesar, de asemenea, să se ia în consideraţie, după caz, cotele de piaţă ale întreprinderilor concurente, tendinţa sau evoluţia în timp a cotelor de piaţă, dinamica pieţei, gradul de diferenţiere a produselor.

Indică că, în conformitate cu prevederile art.44 din Regulament în cazul în care întreprinderea deţine poziţie dominantă pe piaţa primară si comite un abuz pe viata secundară, nu este necesar să se stabilească poziţia dominantă a întreprinderii respective pe viată secundară. Ca urmare, avînd poziţia dominantă pe piaţa telefoniei mobile, acţiunile companiei ”Orange Moldova” S.A. în raport cu compania petentă urmează a fi tratate ca abuzive, chiar dacă „Orange Moldova” S.A. nu deţine cota dominantă pe piaţa serviciilor de acces la Internet la puncte fixe.

Menţionează că, în conformitate cu prevederile pct.85-86 şi 89-90 din Regulamentul în anumite circumstanţe, un concurent mai puţin eficient poate exercita, de asemenea, o presiune care ar trebui luată în considerare atunci cînd se analizează dacă anumite practici de excludere bazate pe preţ duc la o blocare cu caracter anticoncurenţial. Se va examina această presiune în mod dinamic, avînd în vedere că, în absenţa unor practici abuzive, un asemenea concurent poate beneficia de avantaje legate de cerere, precum efectele de reţea, care vor tinde sa-i sporească eficienta.

Declară că pentru a determina dacă ar fi probabil ca şi un concurent ipotetic, la fel de eficient ca şi întreprinderea dominantă, să fie exclus ca urmare a practicilor respective, Consiliul Concurenţei va examina datele economice referitor la cost şi la preţurile de vînzare şi, în special, dacă întreprinderea dominantă practică preţuri sub nivelul costurilor medii variabile.

Invocă că Consiliul Concurenţei va interveni, în general, atunci cînd există probe care arată că o întreprindere dominantă aplică practici de eliminare a concurenţei, suportînd, în mod deliberat, pierderi (practici denumite în continuare „sacrificiu”), astfel încît să excludă sau să poată să excludă unul sau mai mulţi dintre concurenţii săi actuali sau potenţiali în vederea consolidării sau menţinerii puterii sale de piaţă şi cauzînd astfel prejudicii pentru consumatori.

Relevă că Consiliul Concurenţei poate să urmărească şi practici de eliminare a concurentei aplicate de unele întreprinderi dominante pe pieţe secundare pe care nu ocupă încă o poziţie dominantă.

Din prevederile legale citate rezultă fără echivoc obligaţiunea Consiliului Concurenţei de a examina în fond plîngerea înaintată de SRL ”ENVER GROUP” şi a interveni cu scopul stopării şi neadmiterii pe viitor astfel de practici a concurenţei neloiale.

Consideră că Regulatorul a avut o atitudine formală faţă de încălcarea de către Orange Moldova S.A. a prevederilor art.16 Legii concurenţei, care statuează că este interzisă instigarea, din interes sau în interesul persoanelor terţe, la rezilierea neîntemeiată a contractului cu concurentul unei alte întreprinderi, la neîndeplinirea sau la îndeplinirea necorespunzătoare a obligaţiilor contractuale faţă de concurentul respectiv prin acordarea sau oferirea, mijlocit sau nemijlocit, de recompense materiale, compensaţii sau de alte avantaje întreprinderii parte a contractului.

Invocă că din conţinutul discuţiei audio purtate între clientul SRL ”ENVER GROUP” şi reprezentantul ”Orange Moldova” S.A. anexate la plîngerea adresată Regulatorului, rezultă că prin oferirea recompenselor materiale în caz de migrare va avea de pătimit exclusiv entitatea petentă, adică întreprinderea cu care persoana fizică are contractul încheiat. Ca urmare, jonglarea formală cu nişte noţiuni ale legii, cu un singur scop de a proteja o întreprindere dominantă discreditează complet Regulatorul, care nici nu a încercat să pătrundă în esenţa problemei abordate, ci a preferat să muşamalizeze abaterile gigantului.

Susține că din cele expuse supra, rezultă că „investigaţia” desfăşurată de pîrît este insuficientă şi incompletă or, controlul efectuat nu a îndeplinit condiţiile unei investigaţii eficiente, prin prisma unui proces echitabil, garantat de art.6 CEDO.

Menționează că potrivit, art.17 din Codul administrativ drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă.

Indică că în conformitate cu art.118 alin.(2) lit.c) şi alin.(3) din Codul administrativ motivarea completă a unui act administrativ individual cuprinde în cazul actelor administrative defavorabile - o descriere succintă a procedurii administrative care a stat la baza emiterii actului: investigaţii, probe, audieri, opinii ale participanţilor contrare conţinutului final al actului etc. Motivarea completă este obligatorie, este parte integrantă a actului administrativ individual şi condiţionează legalitatea acestuia.

Menţionează că Decizia contestată nu cuprinde informaţia exactă despre răscumpărarea pachetelor, cota procentuală a abonaţilor, numărul abonaţilor, venitul mediu lunar per abonat, costurile operaţionale, profitul estimat ect., cifrele în cauză fiind acoperite prin semnul [...]. Astfel, reclamantul a fost lipsit de posibilitatea de a verifica constatările pîrîtului.

De asemenea, potrivit art.126 alin.(1) din Codul administrativ un act administrativ individual se comunică persoanei căreia îi este destinat sau ale cărei drepturi sînt atinse de acesta. Această prevedere se aplică şi atunci cînd persoana ale cărei drepturi sînt atinse de actul administrativ nu a participat la procedura administrativă.

Conform art. 20 Cod administrativ, dacă printr-o activitate administrativă se încalcă un drept legitim sau o libertate stabilită prin lege, acest drept poate fi revendicat printr-o acţiune în contencios administrativ, cu privire la care decid instanţele de judecată competente pentru examinarea procedurii de contencios administrativ, conform prezentului cod.

Potrivit, art. 22 alin.(1) Cod administrativ, autorităţile publice şi instanţele de judecată competente cercetează starea de fapt din oficiu. Acestea stabilesc felul şi volumul cercetărilor şi nu sînt legate nici de expunerile participanţilor, nici de cererile lor de reclamare a probelor.

Conform, art. 224 alin. (1) lit. a) şi c) Cod administrativ: examinând acţiunea în contencios administrativ în fond, instanţa de judecată adoptă una dintre următoarele hotărâri: a) în baza unei acţiuni în contestare, anulează în tot sau în parte actul administrativ individual, precum şi o eventuală decizie de soluţionare a cererii prealabile, dacă acestea sunt ilegale şi prin ele reclamantul este vătămat în drepturile sale; c) în baza unei acţiuni în realizare, obligă la acţiune dacă o astfel de pretenţie a reclamantului este întemeiată.

Conform, art. 225 alin. (2) Cod Administrativ, verificarea exercitării de către autoritatea publică a dreptului discreţionar se limitează la faptul dacă autoritatea publică:

a) şi-a exercitat dreptul discreţionar;

b) a luat în considerare toate faptele relevante;

c) a respectat limitele legale ale dreptului discreţionar;

d) şi-a exercitat dreptul discreţionar conform scopului acordat prin lege.

Indică că în vederea exercitării atribuţiei de verificare a legalităţii actului administrativ contestat, instanţa de judecată, în temeiul principiului cercetării stării de fapt din oficiu, urmează să supună verificării aspectele legalităţii formale şi materiale ale actului administrativ individual defavorabil.

Conform art. 69 alin.(1) Cod Administrativ, procedura administrativă se iniţiază la cerere sau din oficiu. Procedura administrativă iniţiată din oficiu începe odată cu efectuarea primei acţiuni procedurale, iar cea iniţiată la cerere se consideră iniţiată din momentul depunerii cererii.

Totodată relevă că contrar prevederilor legale ale art. 118 alin. (2) Cod Administrativ, citate supra, nefiind explicat modul de exercitare a dreptului discreţionar. în această ordine de idei, reţine că actele administrative vizate încalcă principiul de comprehensibilitatea şi transparenţa acţiunilor autorităţilor publice, ce presupune că procedura administrativă se structurează astfel încât participanţii să poată înţelege fiecare etapă a procedurii. în asemenea circumstanţe, Decizia contestată, prin enunţarea generală a unor norme de drept, care reglementează un şir de situaţii, presupune un limbaj neclar şi creează percepţii eronate. în asemenea împrejurări, constat că actul administrativ contestat este emis contrar legii.

Conform art. 29 alin. (1)-(2) Cod Administrativ, orice măsură întreprinsă de autorităţile publice prin care se afectează drepturile sau libertăţile prevăzute de lege trebuie să corespundă principiului proporţionalităţii. O măsură întreprinsă de autorităţile publice este proporţională dacă:

a) este potrivită pentru atingerea scopului urmărit în temeiul împuternicirii atribuite prin lege;

b) este necesară pentru atingerea scopului;

c) este rezonabilă.

Obligaţia autorităţilor publice de a respecta principiile indicate, este impusă şi prin Rezoluţia (77) 31 cu privire la protecţia individului faţă de actele autorităţilor administrative, adoptată de Comitetul de Miniştri al Consiliului Europei la 28 septembrie 1997, care statuează că în vederea protecţiei persoanelor în privinţa cărora au fost întreprinse oricare măsuri individuale sau decizie luată de autorităţile publice, capabilă să producă efecte juridice directe asupra drepturilor, libertăţilor sau intereselor acestor persoane, vor fi aplicate următoarele principii: dreptul de a fi ascultat, accesul la informaţie, asistenţă şi reprezentare, motivarea actelor administrative, indicarea căilor de atac.

Pornind de la cele stipulate, conchide că actul administrativ contestat nu corespunde principiilor enunţate, considerăm aceasta ca fiind ilegal.

Dat fiind faptul, că Decizia contestată nu reflectă o motivare plauzibilă în conformitate cu scopul declarat aceasta contravine art. 31 Codul Administrativ, care stipulează că actele administrative individuale şi operaţiunile administrative scrise trebuie să fie motivate, nu corespund principiului proporţionalităţii şi sunt contrar art. 119 alin. (1) Cod Administrativ, care prescrie cu titlu imperativ că, conţinutul unui act administrativ individual trebuie să fie suficient de cert.

Prin urmare solicită SRL ”ENVER GROUP” împotriva Consiliului Concurenței al Republicii Moldova, terț SA ”Orange Moldova”, privind anularea deciziei *****din 28.07.2023 de Plenul Consiliului Concurenţei privind respingerea plângerii înaintate de SRL ”ENVER GROUP”, anularea răspunsului ***** din 20.06.2023, obligarea inițieirii în baza plângerii înaintate de SRL ”ENVER GROUP” a investigației cu atragerea la răspundere conform legislaţiei în vigoare a persoanelor/entităţilor vinovate în practicarea concurenţei neloiale, precum și încasarea cheltuielilor de judecată.

În ședința de judecată reprezentantul reclamantului reiterînd circumstanțele de fapt și de drept ale cauzei a solicitat admiterea integrală a acțiunii.

În ședința de judecată reprezentantul pîrîtului a solicitat respingerea ca neîntemeiată a acțiunii.

În ședința de judecată reprezentantul terțului a solicitat respingerea acțiunii.

Competența jurisdicțională material-teritorială. Condițiile de admisibilitate.

Analizând substanța și natura actului administrativ contestat, precum și luând în considerare localizarea sediului autorității publice care a desfășurat activitatea administrativă contestată, în virtutea art. 191 alin. (1) și art. 196 din Codul administrativ se constată competența materială și teritorială a Judecătoriei Chișinău în examinarea acțiunii de contencios administrativ dedusă judecății.

De asemenea, exigențele legale cu privire la admisibilitatea acțiunii au fost respectate de către reclamant, în special condițiile ce vizează termenul de înaintare a acțiunii în contencios administrativ și procedurii prealabile reglementate de art. 162-169, 189, 208, 209 din Codul administrativ.

Admisibilitatea acțiunii de contencios administrativ.

Verificând acțiunile întreprinse de reclamant în promovarea drepturilor și intereselor lor legitime, în corelare cu cadrul legal abordat supra, instanța de judecată constată cu certitudine că acesta a respectat rigorile de admisibilitate a prezentei acțiuni.

Primo, decizia *****din 28.07.2023 de Plenul Consiliului Concurenţei privind respingerea plângerii înaintate de SRL ”ENVER GROUP”, răspunsul ***** din 20.06.2023, reprezintă act administrativ individual defavorabil în accepțiunea art. 11 alin. (1) lit. a) din Codul administrativ, prin urmare este susceptibil controlului judecătoresc în ordinea contenciosului administrativ.

Secundo, cu referire la procedura prealabilă, instanța remarcă că, acesta a fost respectată de către reclamant.

Tertio, în acțiunea de contencios administrativ și în cadrul ședințelor de judecată, partea reclamantă a revendicat încălcarea, prin activitatea administrativă efectuată de către autoritatea publică pârâtă, a unor drepturi în sensul art. 17 din Codul administrativ.

Quatro, totodată, **nu** există o hotărâre judecătorească definitivă cu privire la un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept; **nu** există o încheiere judecătorească prin care s-a dispus încetarea procesului în legătură cu faptul că reclamantul a renunțat la acțiune sau și-a retras acțiunea într-un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept sau că între parți s-a încheiat o tranzacție de împăcare; la aceeași sau la altă instanță de judecată **nu** se examinează o acțiune între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept. La fel, acțiunea de contencios administrativ corespunde cerințelor prevăzute la art. 211 alin. (1) și (2) și art. 212 alin. (1) și a fost depusă de o persoană împuternicită.

În acest sens, temeiuri de inadmisibilitate nu au fost identificate de către instanța de judecată, ceea ce impune incursiunea în fondul cauzei deferite judecății.

Aprecierea instanței de judecată. Cadrul normativ pertinent.

Audiind explicațiile părților, analizând cumulul probelor prezentate, sub aspectul admiterii sau respingerii cererii înaintate, în raport cu specificul pricinii, instanța de judecată consideră că, acțiunea urmează a fi *respinsă*, din următoarele considerente.

În conformitate cu ***art. 2 alin. (2) din Codul administrativ***, anumite aspecte ce țin de activitatea administrativă privind domenii specifice de activitate pot fi reglementate prin norme legislative speciale derogatorii de la prevederile prezentului cod numai dacă această reglementare este absolut necesară și nu contravine principiilor prezentului cod.

În concordanță cu ***art. 3 din Codul administrativ***, legislaţia administrativă are drept scop reglementarea procedurii de înfăptuire a activităţii administrative şi a controlului judecătoresc asupra acesteia, în vederea asigurării respectării drepturilor şi a libertăţilor prevăzute de lege ale persoanelor fizice şi juridice, ţinându-se cont de interesul public şi de regulile statului de drept.

În corespundere cu ***art. 6 din Codul administrativ***, procedura administrativă este activitatea autorităților publice cu efect în exterior, îndreptată spre examinarea condiţiilor, pregătirea şi emiterea unui act administrativ individual, spre examinarea condiţiilor, pregătirea şi încheierea unui contract administrativ sau examinarea condiţiilor, pregătirea

şi întreprinderea unei măsuri strict de autoritate publică. Emiterea unui act administrativ individual, încheierea unui contract administrativ sau întreprinderea unei măsuri strict de autoritate publică sunt părţi ale procedurii administrative.

În conformitate cu ***art. 10 alin. (1) din Codul administrativ***, actul administrativ individual este orice dispoziţie, decizie sau altă măsură oficială întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, cu scopul de a produce nemijlocit efecte juridice, prin naşterea, modificarea sau stingerea raporturilor juridice de drept public.

Potrivit ***art. 11 din Codul administrativ***, actele administrative individuale pot fi:

a) acte defavorabile – actele care impun destinatarilor lor obligaţii, sancţiuni, sarcini sau afectează drepturile/interesele legitime ale persoanelor ori care resping, în tot sau în parte, acordarea avantajului solicitat;

b) acte favorabile – actele care creează destinatarilor săi un beneficiu sau un avantaj de orice fel.

Destinatarul unui act administrativ individual este doar persoana către care actul administrativ se îndreaptă. Terţii, ale căror drepturi sunt afectate de actul administrativ individual, nu sunt destinatarii acestuia.

Un act administrativ de acordare periodică a prestaţiilor materiale sau băneşti este un act administrativ individual prin care o astfel de prestaţie se acordă pentru un număr determinat sau nedeterminat de perioade succesive.

În acord cu ***art. 16 din Codul administrativ***, dreptul discreţionar al autorităţii publice reprezintă posibilitatea acesteia de a opta între mai multe soluţii posibile corespunzătoare scopului legii atunci când aplică o dispoziţie legală. Exercitarea dreptului discreţionar nu permite desfăşurarea unei activităţi administrative arbitrare.

Conform ***art. 21 din Codul administrativ***, autorităţile publice şi instanţele de judecată competente trebuie să acţioneze în conformitate cu legea şi alte acte normative. Exercitarea atribuţiilor legale nu poate fi contrară scopului pentru care acestea au fost reglementate. Autorităţile publice şi instanţele de judecată competente nu pot dispune limitarea exercitării drepturilor şi a libertăţilor persoanelor decât în cazurile şi în condiţiile expres stabilite de lege.

În consonanță cu ***art. 22 din Codul administrativ***, autorităţile publice şi instanţele de judecată competente cercetează starea de fapt din oficiu. Acestea stabilesc felul şi volumul cercetărilor şi nu sunt legate nici de expunerile participanţilor, nici de cererile lor de reclamare a probelor. Faptele deja cunoscute autorităţilor publice sau instanţelor de judecată competente, faptele general notorii şi faptele prezumate în virtutea prevederilor legale nu necesită a fi probate, până la proba contrarie.

Conform ***art. 30 din Codul administrativ***, autorităţile publice nu pot întreprinde măsuri cu efect retroactiv, cu excepţia cazurilor prevăzute de lege. Autorităţile publice nu pot întreprinde măsuri care să afecteze situaţiile juridice definitive sau drepturile dobândite, decât în situaţii în care, în condiţiile stabilite de lege, acest lucru este absolut necesar pentru interesul public.

În acord cu ***art. 165 din Codul administrativ***, cererea prealabilă se depune în termen de 30 de zile de la comunicarea sau notificarea actului administrativ individual ori a respingerii petiţiei. Daca autoritatea publică nu soluţionează cererea în termenul prevăzut de prezentul cod, cererea prealabilă poate fi depusă în decursul unui an de la expirarea termenului.

Dacă informaţia cu privire la exercitarea căilor de atac nu se conţine în actul administrativ individual sau este indicată incorect, cererea prealabilă poate fi depusă în termen de un an de la comunicarea sau notificarea actului administrativ ori a respingerii petiţiei.

Nulitatea unui act administrativ individual poate fi invocată şi fără obligaţia de a respecta un termen.

Conform ***art. 206 din Codul administrativ***, o acţiune în contencios administrativ poate fi depusă pentru:

a) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ individual (acţiune în contestare);

b) obligarea autorităţii publice să emită un act administrativ individual (acţiune în obligare);

c) impunerea la acţiune, la tolerare a acţiunii sau la inacţiune (acţiune în realizare);

d) constatarea existenţei sau inexistenţei unui raport juridic ori nulităţii unui act administrativ individual sau a unui contract administrativ (acţiune în constatare); sau

e) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ normativ (acţiune de control normativ).

Acţiunea în constatare prezumă existenţa unui interes îndreptăţit pentru constatarea solicitată. Acţiunea în constatare nu poate fi înaintată dacă reclamantul îşi poate sau şi-ar putea revendica drepturile printr-o altă acţiune prevăzută la alin.(1), cu excepţia situaţiei când se urmăreşte constatarea nulităţii unui act administrativ individual sau normativ.

În conformitate cu ***art. 225 alin. (1)-(2) din Codul administrativ***, instanța de judecată nu este competentă să se pronunțe asupra oportunității unui act administrativ. Verificarea exercitării de către autoritatea publică a dreptului discreționar se limitează la faptul dacă autoritatea publică:

a) și-a exercitat dreptul discreționar;

b) a luat în considerare toate faptele relevante;

c) a respectat limitele legale ale dreptului discreționar;

d) și-a exercitat dreptul discreționar conform scopului acordat prin lege.

Circumstanțele de fapt ale cauzei.

Se reține din materialele cauzei și explicațiile părților că „Enver Group” SRL este furnizor de servicii şi reţele de comunicaţii electronice înregistrat în Registrul public al furnizorilor autorizaţi de ANRCETI, ***** din 30.01.2015. Principalul gen de activitate este furnizarea serviciilor de acces la Internet la puncte fixe în satul Peresecina, r-nul Orhei, deservind circa 650 de abonaţi, la situaţia lunii mai 2023.

Se atestă că „Orange Moldova” SA este furnizor de servicii şi reţele de comunicaţii electronice înregistrat în Registrul public al furnizorilor autorizaţi de ANRCETI ***** din 29.09.2008, în anul 2022, „Orange Moldova” SA deţinea după numărul de utilizatori circa 10% din piaţa serviciilor de acces la Internet la puncte fixe şi circa 52% din piaţa serviciilor de telefonie mobilă pe teritoriul Republicii Moldova, totodată pe piaţa serviciilor de acces la Internet la puncte fixe din satul Peresecina îşi desfăşura activitatea nu doar „Orange Moldova” SA şi „Enver Group” SRL, dar şi „Moldtelecom” SA, care în anul 2022, conform raportului ANARCETI deţinea cota de piaţă de 53,80%, după numărul de abonaţi.

Ofertele promoţionale „Fibră 500 + TV Acasă”, „Fibră 1000 + TV Acasă”, „TV32 inch la 599 lei sau 1 leu” şi „LOVE”2, la care face referire reclamantul că „Orange Moldova” SA ar aplica preţuri de ruinare, precum şi acţiuni de instigare la rezilierea contractului, Consiliul Concurenţei au fost analizate la pct. 18-22 şi în tabelul 2 din decizia contestată.

Se atestă în plângerea sa, „Enver Group” SRL a reclamat un posibil abuz de poziţie dominantă a „Orange Moldova” SA pe piaţa comercializării serviciilor de acces la Internet la puncte fixe şi a serviciilor TV contra plată în formă împachetată (pachet de servicii 2 play), fapt ce ar putea constitui o presupusă încălcare a art. 11 alin. (1) din Legea concurenţei nr. 183 din 11.07.2012.

În sensul aspectelor descrise de reclamant, presupusul abuz al „Orange Moldova” SA s-a manifestat prin practicarea unor presupuse preţuri de ruinare la comercializarea serviciilor menţionate, practică materializată fie prin oferirea de bonusuri/reduceri la factură, fie prin oferirea în mod gratuit sau prin reducere de preţ a unor dispozitive electronice (telefon mobil sau televizor), şi printr-o presupusă subvenţionare a abonamentelor respective din contul comercializării serviciilor de telefonie mobilă.

În conformitate cu prevederile ***Legii concurenţei nr. 183 din 11.07.2012***

Art. 4:

piaţă relevantă – piaţă în cadrul căreia trebuie evaluată o anumită problemă de concurenţă şi care se determină prin raportarea pieţei relevante a produsului la piaţa geografică relevantă;

piaţă relevantă a produsului – piaţă a produselor considerate de consumatori ca interschimbabile sau substituibile datorită utilizării date acestora, datorită caracteristicilor fizice, funcţionale şi preţului;

Articolul 10. Poziţia dominantă

(1) Poziţia dominantă pe una sau mai multe pieţe relevante poate fi deţinută de o singură întreprindere, de un grup de întreprinderi (poziţie dominantă unică) sau în comun de două sau mai multe întreprinderi ori de două sau mai multe grupuri de întreprinderi (poziţie dominantă colectivă).

(2) Două sau mai multe întreprinderi pot ocupa împreună o poziţie dominantă (poziţie colectivă) atunci când, chiar în lipsa oricărei legături structurale sau de altă natură între ele, acestea operează pe o piaţă a cărei structură este considerată propice producerii unor efecte coordonate.

(3) Poziţia dominantă rezultă dintr-o combinaţie de mai mulţi factori care, luaţi separat, nu sunt neapărat hotărâtori. Evaluarea unei poziţii dominante va ţine seama de structura concurenţială a pieţei şi în special de următorii factori:

a) presiunea exercitată de ofertele existente ale concurenţilor actuali şi de poziţia pe piaţă a acestora (poziţia pe piaţă a întreprinderii dominante şi a concurenţilor ei). Cotele de piaţă oferă o primă indicaţie utilă în legătură cu structura pieţei şi cu importanţa relativă a diferitelor întreprinderi active pe piaţă. Cu toate acestea, cotele de piaţă vor fi interpretate prin prisma condiţiilor de piaţă relevantă şi în special a dinamicii pieţei, a tendinţei sau evoluţiei cotelor de piaţă de-a lungul timpului, a gradului de diferenţiere a produselor, precum şi a altor factori care pot fi suficienţi pentru a exercita presiuni asupra comportamentului pretinsei întreprinderi dominante;

b) presiunea exercitată de ameninţarea credibilă a unei viitoare expansiuni a concurenţilor actuali sau a intrării pe piaţă a unor concurenţi potenţiali (expansiunea şi intrarea pe piaţă). Pentru a exercita presiuni asupra comportamentului pretinsei întreprinderi dominante, expansiunea concurenţilor actuali sau intrarea pe piaţă a unor concurenţi potenţiali trebuie să fie probabilă, oportună şi suficientă;

c) presiunea exercitată de puterea de negociere a clienţilor întreprinderii (puterea compensatorie a cumpărătorilor). Puterea compensatorie a cumpărătorilor poate rezulta din dimensiunea clienţilor sau din importanţa lor comercială pentru pretinsa întreprindere dominantă, precum şi din capacitatea lor de a schimba uşor furnizorii, de a favoriza o nouă intrare pe piaţă sau de a se integra vertical şi de a ameninţa în mod credibil cu astfel de acţiuni.

(4) Se prezumă, până la proba contrară, că una sau mai multe întreprinderi se află în poziţie dominantă pe o piaţă relevantă dacă cota ori cotele cumulate pe piaţa relevantă în cauză, înregistrate în perioada supusă analizei, depăşesc 50%.

(5) Se prezumă, până la proba contrară, că întreprinderile învestite cu drepturi exclusive sau cu drepturi speciale deţin poziţie dominantă pe piaţa relevantă la care se referă aceste drepturi.

(6) Plenul Consiliului Concurenţei va adopta Regulamentul privind stabilirea poziţiei dominante pe piaţă şi evaluarea abuzului de poziţie dominantă.

Articolul 11. Interzicerea abuzului de poziţie dominantă

(1) Este interzisă folosirea în mod abuziv de către una sau mai multe întreprinderi a unei poziţii dominante deţinute pe piaţa relevantă. Aceste practici abuzive pot consta în special în:

a) impunerea, direct sau indirect, a preţurilor de vânzare sau de cumpărare sau a altor condiţii de tranzacţionare inechitabile;

b) limitarea producţiei, comercializării sau dezvoltării tehnice în dezavantajul consumatorilor;

c) aplicarea în raporturile cu partenerii comerciali a unor condiţii inegale la prestaţii echivalente, creând astfel acestora un dezavantaj concurenţial;

d) condiţionarea încheierii contractelor de acceptarea de către parteneri a unor prestaţii suplimentare care, prin natura lor sau în conformitate cu uzanţele comerciale, nu au legătură cu obiectul acestor contracte;

e) practicarea unui preţ excesiv sau a unui preţ de ruinare în scopul înlăturării concurenţilor;

f) refuzul neîntemeiat de a contracta cu un anumit furnizor sau de a face livrări către un anumit beneficiar;

g) ruperea unei relaţii contractuale stabilite anterior pe piaţa relevantă pentru singurul motiv că partenerul refuză să se supună unor condiţii comerciale nejustificate.

(2) Preţul de ruinare poate fi calificat, după caz, ca preţ inferior costurilor medii variabile sau ca preţ inferior costurilor totale medii dacă sunt determinate ca fiind parte a unui plan de eliminare a unui concurent.

(3) Dacă datele sugerează că preţul practicat de întreprinderea dominantă riscă să ducă la înlăturarea unor concurenţi la fel de eficienţi, acest element se va include în evaluarea generală a restrângerii semnificative a concurenţei, ţinând cont de alte probe cantitative şi/sau calitative.

(4) Întreprinderile dominante nu se penalizează pentru pierderi ex post în cazul în care decizia ex ante de aplicare a pretinselor practici abuzive a fost luată cu bună-credinţă, şi anume dacă pot furniza probe concludente conform cărora au putut estima în mod rezonabil că activitatea va fi profitabilă.

(5) Interdicţiile stabilite la alin.(1) nu se aplică dacă întreprinderea dominantă demonstrează că practicile sale sunt justificate, fiind necesare din punct de vedere obiectiv sau producând creşteri semnificative ale eficienţei, care compensează orice efecte anticoncurenţiale asupra consumatorilor, cu condiţia că practicile respective sunt indispensabile şi proporţionale cu pretinsul scop urmărit de întreprinderea dominantă.

(6) Caracterul de necesitate obiectivă şi de proporţionalitate trebuie să fie determinat pe baza unor factori care nu ţin de întreprinderea dominantă, cum ar fi motivele de sănătate sau de siguranţă legate de natura produsului respectiv.

(7) În cazul în care invocă motivele de creştere a eficienţei care sunt suficiente pentru a garanta că nu există riscul de a cauza un prejudiciu net consumatorilor, întreprinderea dominantă va trebui să demonstreze, cu un grad de probabilitate suficient de ridicat şi pe baza unor probe verificabile, că sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiţii:

a) s-a realizat creşterea eficienţei sau este probabil să fie realizată ca urmare a practicilor respective, cum ar fi îmbunătăţirile tehnice ale calităţii bunurilor sau reducerea costului de producţie ori de distribuţie;

b) practicile respective sunt indispensabile pentru creşterea eficienţei: trebuie să nu existe alternative mai puţin anticoncurenţiale la aceste practici care să fie capabile să determine în aceeaşi măsură creşterea eficienţei;

c) creşterea probabilă a eficienţei determinată de practicile respective compensează orice efecte negative probabile asupra concurenţei şi bunăstării consumatorilor pe pieţele afectate;

d) practicile respective nu elimină concurenţa efectivă prin suprimarea majorităţii sau a tuturor surselor existente de concurenţă efectivă sau potenţială.

(8) Practicile de excludere care menţin, creează sau consolidează o poziţie de piaţă ce se apropie de cea de monopol nu pot fi justificate în mod normal pe motivul că acestea creează şi câştiguri de eficienţă.

Articolul 16. Instigarea la rezilierea contractului cu concurentul

Este interzisă instigarea, din interes sau în interesul persoanelor terţe, la rezilierea neîntemeiată a contractului cu concurentul unei alte întreprinderi, la neîndeplinirea sau la îndeplinirea necorespunzătoare a obligaţiilor contractuale faţă de concurentul respectiv prin acordarea sau oferirea, mijlocit sau nemijlocit, de recompense materiale, compensaţii sau de alte avantaje întreprinderii parte a contractului.

Articolul 53. Examinarea preliminară a plângerii

(1) Examinarea preliminară a plângerii privind presupusele încălcări ale legislaţiei concurenţiale se efectuează în termen de 45 de zile lucrătoare de la data recepţionării.

(2) În cadrul examinării preliminare a plângerii, Consiliul Concurenţei determină dacă există temeiuri rezonabile pentru a suspecta încălcarea legislaţiei concurenţiale.

(3) Dacă consideră că, în baza informaţiilor prezentate de autorul plângerii şi a celor acumulate pe parcursul examinării preliminare, nu există temeiurile menţionate la alin.(2), Consiliul Concurenţei va informa în scris autorul plângerii despre aceasta, indicând motivele unei asemenea concluzii, şi îi va acorda un termen de 10 zile lucrătoare în care acesta să-şi exprime în scris punctul de vedere. În cazul dat, termenul prevăzut la alin.(1) se suspendă. Consiliul Concurenţei nu este obligat să ia în considerare orice alte observaţii scrise prezentate după expirarea termenului de 10 zile lucrătoare.

(4) În cazul în care autorul plângerii nu prezintă observaţii relevante în termenul menţionat la alin.(3), plângerea este considerată retrasă în mod tacit. În notificarea expediată autorului plângerii, Consiliul Concurenţei îl va informa şi despre efectele neprezentării observaţiilor.

(5) Dacă autorul plângerii îşi expune observaţiile în termenul menţionat la alin.(3), Consiliul Concurenţei:

a) respinge prin decizie plângerea, în cazul în care obiecţiile primite nu conduc la o altă evaluare a plângerii; sau

b) dispune prin dispoziţie efectuarea investigaţiei.

(6) Pentru a respinge o plângere pe motiv că comportamentul sesizat nu contravine regulilor de concurenţă sau nu intră în sfera lor de aplicare, Consiliul Concurenţei nu este obligat să ţină cont de circumstanţele care nu i-au fost aduse la cunoştinţă de către autorul plângerii şi pe care nu le-ar fi putut descoperi decât investigând cazul.

(7) Decizia de respingere a plângerii, adoptată conform alin.(5) lit.a), împiedică autorul plângerii să ceară redeschiderea procedurii de examinare preliminară a plângerii sau să depună o nouă plângere cu privire la acelaşi obiect şi pe aceleaşi temeiuri.

(8) Consiliul Concurenţei are dreptul să solicite autorului plângerii informaţii complementare celor prezentate pentru a se putea determina asupra necesităţii iniţierii unei investigaţii ca urmare a plângerii depuse.

(9) În caz de ambiguitate a plângerii, Consiliul Concurenţei poate solicita autorului plângerii precizarea obiectului plângerii şi temeiurilor acesteia.

În acest context, Consiliul Concurenţei a examinat ultimele informaţii disponibile privind situaţia furnizorilor pe pieţele serviciilor de acces la Internet la puncte fixe şi de televiziune contra plată, cum ar fi rapoartele ANARCETI şi informaţiile prezentate de către furnizori, pentm a verifica dacă „Orange Moldova" SA deţine poziţie dominantă pe piaţa relevantă, unde a fost semnalată problema concurenţială. La caz, este vorba despre piaţa comercializării serviciilor de acces la Internet la puncte fixe şi a serviciilor TV contra plată.

Actele şi faptele constate au elucidat circumstanţe care nu justifica ipoteza unei încălcări a art. 11 sau a art. 16 din Legea concurenţei, după cum urmează, ofertele au fost destinate consumatorilor casnici de pe întreg teritoriu al Republicii Moldova. Ofertele nu au fost propuse, în exclusivitate, consumatorilor satului Peresecina din zona geografică unde îşi desfăşoară activitatea „Enver Group" SRL, analiza datelor economice referitoare la cost şi la preţurile de vânzarea a abonamentelor oferite în cadrul ofertelor promoţionale reclamate obţinute de la „Orange Moldova" SA prin scrisoarea nr. 287/23 din 05.06.2023, demonstrează faptul că veniturile preconizate a fi obţinute de către „Orange Moldova" SA acoperă costurile operaţionale, implicit costurile medii variabile asociate acestor abonamente, generând profit. De asemenea, ofertele reclamate de autorul plângerii sunt valabile la scară naţională, adică nu se limitează doar la s. Peresecina. Prin urmare, nu se determină tendinţa reclamatului de a suporta pierderi deliberate, cu scopul de a-şi elimina concurenţii, în concluzie, în acţiunile „Orange Moldova" SA sesizate de reclamant, autoritatea de concurenţă nu a avut temei de fapt şi de drept de a reţine un posibil comportament abuziv de natură să afecteze concurenţa pe piaţă.

Respectiv, practica semnalată în materie de preţuri a „Orange Moldova" SA nu reprezintă o practică de ruinare, cu impact negativ asupra concurenţei efective şi, astfel, asupra consumatorilor.

Respectiv, în urma analizei materialului probator anexat la plângere (înregistrarea audio cu locuitorul s. Peresecina, r-nul Orhei), se determină că acţiunea de promovare desfăşurată de „Orange Moldova" SA a vizat o persoană fizică şi nu o întreprindere. Prin urmare, nu se atestă în cazul dat întrunirea semnelor care ar justifica ipoteza unei încălcări a art. 16 din Legea concurenţei.

Or, în sensul constatării existenţei semnelor încălcării art. 16 din Legea concurenţei nr. 183/2012, există necesitatea întrunirii condiţiilor stabilite de dispoziţia normei respective, totodată este necesară probarea faptului instigării, din interes sau în interesul persoanelor terţe, la rezilierea neîntemeiată a contractului cu concurentul unei alte întreprinderi, la neîndeplinirea sau la îndeplinirea necorespunzătoare a obligaţiilor contractuale faţă de concurentul respectiv prin acordarea sau oferirea, mijlocit sau nemijlocit, de recompense materiale, compensaţii sau de alte avantaje întreprinderii parte a contractului.

Reieşind din circumstanţele de drept şi de fapt menţionate mai sus, nu s-a determinat un temei rezonabil conform cerinţelor art. 53 alin. (2) din Legea concurenţei

nr. 183/2012, pentru suspectarea unui abuz de poziţie dominantă sau a unei acţiuni de concurenţă neloială din partea „Orange Moldova” SA, fapt despre care a fost informat reclamantul prin scrisoarea nr. APD - ***** din 20.06.2023.

Se reține că la etapa de examinare preliminară, „Enver Group” SRL, îi revinea sarcina de a dovedi prin probe faptele reclamate în plângerea depusă. Această obligaţie este stabilită la art. 52 alin. (1) din Legea concurenţei, potrivit căruia: ”(1) La sesizarea presupuselor încălcări ale legislaţiei concurenţiale, autorul plângerii trebuie să prezinte probe în susţinerea faptelor pe care îşi întemeiază plângerea„.

Respectiv, reclamantul urma să prezinte probe contrare care să combată constatările autorităţii de concurenţă din Tabelul 1 din decizia contestată, cel puţin în partea ce vizează cotele întreprinderilor pe piaţa comercializării serviciilor de acces la Internet la puncte fixe, care au constituit fapte importante pentru soluţionarea cauzei, având în vedere că genul de activitate a „Enver Group” SRL este furnizarea serviciilor de acces la Internet la puncte fixe în s. Peresecina, r-nul Orhei.

De asemenea, reclamantul nu a prezentat estimările proprii cu privire la cotele de piaţă a „Orange Moldova” SA şi „Moldtelecom” SA pe piaţa comercializării serviciilor TV, nici după ce a fost informat prin scrisoarea ***** din 20.06.2023 despre faptul că nu s-a determinat un temei rezonabil conform cerinţelor art. 53 alin. (2) din Legea concurenţei, pentru suspectarea unui abuz de poziţie dominantă sau a unei acţiuni de concurenţă neloială din partea „Orange Moldova” SA.

Prin scrisoarea ***** din 17.07.2023, „Enver Group” SRL a prezentat obiecţii declarative asupra concluziilor Consiliului Concurenţei, însă careva probe sau informaţii suplimentare care ar da o altă apreciere faptelor atestate nu au fost ataşate.

În conformitate cu prevederile art. 225 alin. (2) din Codul administrativ, verificarea exercitării de către autoritatea publică a dreptului discreționar se limitează la faptul dacă autoritatea publică: a) și-a exercitat dreptul discreționar; b) a luat în considerare toate faptele relevante; c) a respectat limitele legale ale dreptului discreționar; d) și-a exercitat dreptul discreționar conform scopului acordat prin lege.

Astfel, titlul III din Codul administrativ, stabilește formalitățile și procedura pentru emiterea actelor administrative, cu indicarea condițiilor de fond și formă pentru aceasta și respectiv, sancțiunea ce survine în cazul nerespectării acestora. Așa fiind, unul din elementele de bază ale actului administrativ, este motivarea, precum și obligativitatea explicării căilor de atac (art. art. 118, 120, 124 din Codul Administrativ).

Conform art. 118 Cod Administrativ, motivarea este operațiunea administrativă prin care se expun considerentele care justifică emiterea unui act administrativ individual. Această definiție impune expres necesitatea motivării actului administrativ, indiferent de norma în baza căreia se emite acesta, fără să implice careva elemente de interpretare.

Prin urmare, instanța judecătorească conchide că decizia *****din 28.07.2023 de Plenul Consiliului Concurenţei privind respingerea plângerii înaintate de SRL ”ENVER GROUP”, precum și răspunsul ***** din 20.06.2023, sunt legale în fond, emise cu respectarea condițiilor de legalitate/valabilitate stabilite de lege, fiind motivate și conținând informații obligatorii impuse de lege, iar temeiurile invocate de către reclamant

întru anularea actelor administrative contestate, nu atinge nivelul minim pentru a fi considerate de către instanța de judecată ca temeiuri suficiente pentru anularea actului contestat în prezenta speță.

În contextul celor relatate, instanța subliniază că, pentru a fi anulat un act administrativ, reclamantul exercitând dreptul său la acțiune, urmează nu doar la general să-și expună dezacordul cu activitatea administrativă, ci să-și întemeieze cererea de chemare în judecată pe prevederile exprese a legii: 1) în cazul în care consideră că actul administrativ este ilegal în fond ca fiind emis contrar prevederilor legii, să indice expres care anume norme legale, în viziunea lui, au fost încălcate; 2) în cazul în care consideră că actul administrativ este ilegal ca fiind emis cu încălcarea competenței, urmează să facă referire la normele juridice care reglementează competența, astfel, încât să dovedească încălcarea acesteia; 3) în cazul în care invocă că actul administrativ este ilegal ca fiind emis cu încălcarea procedurii stabilite, urmează să indice expres normele procedurale care au fost încălcate.

Respectiv, nici unul din temeiurile invocate de reclamant întru anularea actului administrativ contestat, nu atinge nivelul minim pentru a putea fi reținut ca temei de anulabilitate sau de nulitate a actului administrativ individual defavorabil, or, actele administrative contestate sunt emise conform legii, cu respectarea procedurii stabilite și de către organul competent.

Potrivit art.224 alin.(1) lit.f) din Codul administrativ, examinînd acțiunea în contencios administrativ în fond, instanța de judecată adoptă una dintre următoarele hotărîri: respinge acțiunea ca fiind neîntemeiată, dacă nu sînt îndeplinite condițiile de adoptare a unei hotărîri prevăzute la lit. a)–e).

În lumina celor menționate, instanța consideră că argumentele invocate în suportul acțiunii nu sunt susceptibile să determine deciziei *****din 28.07.2023 de Plenul Consiliului Concurenţei privind respingerea plângerii înaintate de SRL ”ENVER GROUP”, anularea răspunsului ***** din 20.06.2023, obligarea inițieirii în baza plângerii înaintate de SRL ”ENVER GROUP” a investigației cu atragerea la răspundere conform legislaţiei în vigoare a persoanelor/entităţilor vinovate în practicarea concurenţei neloiale. Or, de către autoritatea publică pîrîtă a fost respectată procedura de emitere a actului administrativ care fiind emis în corespundere cu normele legii materiale aplicabile speței, instanța nu a constatat admiterea a careva abateri la emiterea actelor administrative individuale defavorabile emise în privința reclamantului, legalitatea acestuia nefiind pusă la îndoială de către instanța de judecată, or, contrariul nu a fost demonstrat în cadrul procesului de judecată organizat cu respectarea principiilor contradictorialității și al egalității de tratament ceea ce denotă că temei de admitere a acțiunii reclamantului nu există.

Totodată avînd în vedere netemeinicia acțiunii, instanța avînd la bază prevederile art. 94 Cod de Procedură Civilă va respinge și pretenția cu privire la compensarea cheltuielilor de judecată.

În rezultat, instanța va respinge ca neîntemeiată cererea de chemare în judecată depusă de către SRL ”ENVER GROUP” împotriva Consiliului Concurenței al Republicii

Moldova, terț SA ”Orange Moldova”, privind anularea deciziei *****din 28.07.2023 de Plenul Consiliului Concurenţei privind respingerea plângerii înaintate de SRL ”ENVER GROUP”, anularea răspunsului ***** din 20.06.2023, obligarea inițieirii în baza plângerii înaintate de SRL ”ENVER GROUP” a investigației cu atragerea la răspundere conform legislaţiei în vigoare a persoanelor/entităţilor vinovate în practicarea concurenţei neloiale, precum și încasarea cheltuielilor de judecată.

conform art. art. 224, 225 din Codul Administrativ nr. 116 din 19.07.2018 (în vigoare din 01.04.2019), instanţa de judecată,

h o t ă r ă ş t e:

Cererea de chemare în judecată depusă de către SRL ”ENVER GROUP” împotriva Consiliului Concurenței al Republicii Moldova, terț SA ”Orange Moldova”, privind anularea deciziei *****din 28.07.2023 de Plenul Consiliului Concurenţei privind respingerea plângerii înaintate de SRL ”ENVER GROUP”, anularea răspunsului ***** din 20.06.2023, obligarea inițieirii în baza plângerii înaintate de SRL ”ENVER GROUP” a investigației cu atragerea la răspundere conform legislaţiei în vigoare a persoanelor/entităţilor vinovate în practicarea concurenţei neloiale, precum și încasarea cheltuielilor de judecată, se respinge ca fiind neîntemeiată.

Hotărîrea poate fi contestată cu apel la Curtea de Apel Centru în termen de 30 zile de la pronunțarea dispozitivului hotărîrii, prin intermediul Judecătoriei Chișinău sediul Centru.

Preşedintele şedinţei,

Judecătorul Cazacu Grigorii